Societat | Josep Milà | Actualitzat el 02/10/2022 a les 20:00

L'urbanisme i els arbres (II)

"Segons l'OMS, cal almenys un arbre per cada tres habitants i un mínim d'uns 12 metres quadrats de zona verda per cada habitant per tenir una ciutat mínimament sana"

Arbres plantats a Sant Jordi Park | Marta Casas

Entendre que a les poblacions els hi calen més arbres dels que tenen ja és una premissa acceptada per tothom, esquerres, dretes, avis, nets, sogres, gendres i cunyats. No té discussió. Ara bé, quan tothom està d'acord (massa d'acord) en un mateix assumpte, vol dir que, o bé ni hi han pensat (molt sovint) o que, mentre no es concretin solucions, quedar-se en el títol de la qüestió ja els està bé, cosa que porta a la inacció d'uns (els que manen) i al ridícul dels altres (els que no manen).

Cal, moltes vegades, treure la calculadora per saber quants arbres i quanta vegetació és necessària per atendre a un nombre determinat d'habitants. No hi ha com unes bones matemàtiques per fer emmudir als que opinen sense arguments, o potser sí que en tenen, però obvien les evidències per interessos dispars (tema pels polítics).

Posats a donar números, hi ha molts estudis, més dels que ens imaginem, que parlen de quants arbres són necessaris a dins d'una ciutat per aconseguir una qualitat mediambiental notable. L'Organització Mundial de la Salut (a la que no es fa mai cas) ho ha estudiat i ha arribat a la conclusió que cal almenys un arbre per cada tres habitants i un mínim d'uns 12 metres quadrats de zona verda per cada habitant per tenir una ciutat mínimament sana. La mateixa OMS destaca que el nivell de salut on es compleixen aquests paràmetres és molt més alt que en els indrets on no s'arriba. Fins i tot, s'atreveix a afirmar que allarga la vida.

Si tenim en compte que les ciutats són les que provoquen entre el 60% i 70% dels gasos

causants de l'efecte hivernacle, és fàcil endevinar que són punts on s'ha d'actuar força i immediatament.

No és lògic que els manaires de molt amunt comencin a cercar solucions per «salvar el planeta» tant tard, però encara fa patir més que oblidin on s'ha d'actuar. S'ha assumit tant que la salut del planeta és cosa de molt enlaire (moltíssim enlaire), que els de baix només els queda resignar-se mentre esperen que la colla de murris de dalt trobin una solució i que, en cas que la trobin, l'executin, cosa ja més difícil. Només els belluga la previsió d'una apocalipsi a dues setmanes vista i per sort encara no és així. Tornem, doncs, a les nostres elucubracions més properes: Què es pot fer des de la visió terrenal d'un municipi? Quants arbres i quanta zona verda calen per fer que les ciutats siguin més sanes i, alhora, col·laborin en el refredament del planeta?

Com que he dit que s'han d'utilitzar dades concretes, som-hi: Posem pel cas que una ciutat té 78.000 habitants (és una hipòtesi com un altre, a més és múltiple de 3), quants arbres hauria de tenir en el seu entorn urbà?, i quanta zona verda? Fàcil, com que l'OMS diu que hi ha d'haver un arbre per cada tres habitants, resulten un mínim de 26.000 arbres, el mateix per les zones verdes, agafant 12 m² per habitant, en resulten un mínim de 936.000 m². Per tant, ja tindríem els arbres i zones verdes necessàries per a aquesta hipotètica ciutat. Oi que és senzill?

Pels negacionistes, pels incrèduls i pels fatalistes, dir-los que no és tan difícil. Només cal introduir aquestes dades en el seu planejament urbanístic (merda!, ja parlo com un expert) i després, el més important, importantíssim, complir-ho! No s'hi val, si un cop tenen les zones verdes qualificades de tals, ubicar-hi pàrquings. On s'és vist!
Un altre dia parlarem de les flors.